

CARTES DELS LECTORS

Ensenyar a patir

Brillants els articles d'opinió que sota el títol "Ensenyar a patir" (Opinió, 23/III/2014) van escriure en Rafael Bisquerra i l'Eva Bach. Com a educadora en una granja escola des de fa 30 anys, vull agrair a *La Vanguardia* que parli d'educació en aquest to proper, pràctic i realista. Sovint els mestres i educadors ens sentim sols, però articles com aquests ens demostren que hi ha més gent preocupada per l'educació.

És important, perquè cada dia veiem com un 60% dels nens que ens arriben estan sobreprotegits, dels quals un 20% no s'han frustrat mai. La por dels pares al patir dels fills provoca que sovint els apartin totes les pedres del camí, i quan, per exemple, van de colònies, lluny del parai-gua protector dels pares, se senten desprotegits i actuen com si portessin un "no puc" enganxat literalment al front.

Tinc un dubte: els pares ja sabeu que el món està ple de dificultats? Perquè, si és així, no entenc per què els estem amagant aquesta realitat als nanos. Què pretenem, que ho descobreixin més tard, als 18, als 20, als 30 anys? Però si no els hem entrenat per aixecar-se, per continuar lluitant per sobre de les dificultats, ho sabran fer? O necessitaran aquelles pastilles que venen a les farmàcies per superar l'adversitat?

Com a pares, només tenim dues opcions: o preparam el camí per al nostre fill o preparam el nostre fill per al camí. Si escolliu la segona opció, preparar el fill, felicitats perquè no trigareu a veure els resultats en la mirada de la vostra criatura, plena d'orgull, valentia, autoestima i força.

CRISTINA GUTIÉRREZ
Santa Maria de Palautordera

Atención primaria

Hace más de una semana que estoy resfriada, con fiebre a ratos y, desde hace un par de días, con una tos horrible. Hoy me he dicho: "Vete al médico, que al final se te va a complicar...". Y he llamado al centro de programación de visitas al que está asignado mi centro de atención primaria y me han dicho que la primera hora disponible que tienen es el 10 de abril. Cuando les he contestado que me gustaría visitarme hoy, me han remitido al CAP. Allí la respuesta ha sido aún más extraña. Resulta que no tienen horas para esta tarde ni para ningún día -hasta el 10 de abril, claro- y que si quiero visitarme hoy tengo que ir antes de las 18.30 h a "coger tanda" o, si no, a partir de las 18.30 h y ya me atenderán cuando puedan, teniendo en cuenta que sólo hay dos médicos, con sus visitas ya programadas y con todas las urgencias que previamente han cogido tanda.

Estas situaciones, junto con las que relatan numerosas noticias aparecidas estos días que hablan de hospitales sin mantas ni gasas, hacen que me pregunte: ¿los recortes sólo son en infraestructuras, personal y material? En altos cargos y en sus sueldos, en puestos inútiles, en gestores incapaces, ¿no se recorta? ¿Hasta cuándo se aguantará esta situación?

ESTHER LÓPEZ PÉREZ
Sant Quirze del Vallès

EL MÉS COMENTAT A LA VANGUARDIA.COM

3.639 comentaris

Artur Mas manté el full de ruta del **procés sobiranista** després de la sentència del TC. "Davant cada escull trobarem la manera de superar-lo", recalca el president en la sessió de control del Parlament.

1.768 La **decisió sobre la declaració sobiranista** es va discutir a Santo Domingo. El president del tribunal i tres magistrats més van buscar l'acord per encàrrec del ple.

678 Duran veu en la sentència del TC una "invitació a la tercera via" que situa les dues parts a "asseure's a dialogar i enfrontar-se d'una vegada a això".

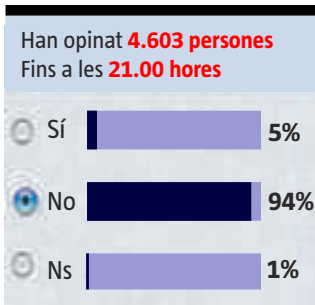
329 La **paella** no podrà ser "catalana" perquè vulnera la llei de Marques. El xef Quim Marqués argüeix que "la paella valenciana no està patentada com a tal".

EL COMPTADOR

Us sembla bé el pla del Govern central per rescatar autopistes en crisi?

LA PREGUNTA DE DEMÀ

Aproveu que el Barça renovi Valdés si no fitxa per cap altre equip?

Voteu a www.lavanguardia.com/participación/encuestas o enviant un missatge al 27722 amb la paraula VOTAR espai 1, 2 o 3, segons quina sigui l'opció triada Sí, No o Ns. Cost de l'SMS: 1,42 (IVA inclòs). Servei ofert per NVIA. Atenció al client: 902 354 525. info@nvia.eu

LA FOTO DEL LECTOR

PENÓS. "És una llàstima que una empresa com Telefónica, que anuncia beneficis nets de 4.593 milions d'euros el 2013, tingui les caixes de connexions sense tapes o obertes. En veureu per tots els carrers", es queixa Narcís Tarrés Baliellas.

Podeu enviar les vostres fotografies a cartes@lavanguardia.cat. Cal que estiguin signades amb nom i cognoms i hi ha de constar l'adreça, el telèfon i el DNI o el passaport. *La Vanguardia* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes.

Vía Tarragó

En el reportaje "La ruta más fugaz de Montserrat" (Tendencias, 16/III/2014), David Hita dice: "Cuando Tarragó la equipó fue muy criticado pues discurría por encima de otras cuatro vías ya abiertas, esto se considera poco ético. Esta ruta estaba condenada a muerte".

Yo abrí la vía Tarragó en solitario en el 2002, fueron seis meses de trabajo muy técnico y peligroso. Mi ruta no pasa por enci-

ma de las otras cuatro vías que dice Hita. Su afirmación es falsa y difamatoria. Lo que pretende es restarle importancia a la vía Tarragó y dar un motivo a los escaladores *talibanes* para que la desequipen.

La Tarragó discurre en sus primeros largos junto a otras vías, pues es la única entrada natural al desplome de arriba, de 200 metros de alto por 15 de ancho con un grado de inclinación de 30 grados. También discrepo de que

Montserrat esté masificada, como Hita dice. Si eso fuese así, él también sería uno de los culpables, pues edita guías de escalada de Montserrat.

DAVID TARRAGÓ ZUÑEDA
Olesa de Montserrat

Posición sindical

Estos días se ha visto en la prensa el apoyo explícito de los sindicatos CC.OO. y UGT de Catalunya al derecho a decidir en

su versión de la ANC de Carme Forcadell y Òmnium Cultural. No nos engañemos, tanto Òmnium como la ANC no son entidades neutrales, son entidades partidarias -en su legítimo derecho- de la independencia. No sé si los sindicatos han calibrado bien este paso, pero entre sus afiliados los hay de todas las sensibilidades y me atrevería a decir que entre sus afiliados del sector industrial, donde yo trabajo, aquellos que son partidarios de posiciones independentistas no son precisamente mayoría.

Se está percibiendo que en esta dura época de crisis están más para componendas políticas que para defender los derechos de los trabajadores. Les puede pasar como al PSC hasta hace muy poco: una cúpula alineada con posiciones nacionalistas mientras sus bases no lo son. Esto puede debilitar aún más la fuerza de los sindicatos en las empresas. Si esta actuación de UGT y CC.OO. en Catalunya es por miedo a que surjan sindicatos nacionalistas propios, como en el País Vasco, deberían tener en cuenta otra vez la analogía con el PSC.

A ver si lo que va a aparecer va a ser un Ciudadans en forma de sindicato.

RAFAEL SORIANO ROMÁN
Mataró

Espai Barça

He tingut l'oportunitat de visitar l'exposició de l'Espai Barça i puc dir que he quedat francament impressionat. La proposta em sembla força rigorosa i absolutament il·lusionant, i a la vegada imprescindible. El millor club del món necessita un estadi i unes instal·lacions del segle XXI que li permetin desenvolupar tot el seu potencial, tant des del punt de vista de qualitat per al soci, com de generació de valor.

Com a soci del Barça agraeixo, també, com s'està fent. La decisió és i ha de ser dels socis. I valoro l'esforç de transparència i d'informació. Perquè per poder decidir necessitem conèixer què es planteja i com es vol fer. Potser manca detall, però des d'un punt de vista de concepte i d'intenció, per mi la informació que s'està donant és bona, i el treball previ que s'ha realitzat aporta credibilitat i solidesa a la proposta. Hi confio i me la crec perquè està feta des del rigor i el realisme, i no des de la improvisació; està feta des de l'anàlisi, i no des de la prepotència. I penso que aquesta iniciativa valenta és el salt endavant que necessitem.

Per mi, l'Espai Barça és el fonament de l'excel·lència del Barça del futur.

JOSEP MARIA ROMAGOSA
Vallirana

Força, Víctor

El dia que vas dir que deixaves orfe la porteria del Barça em vaig disgustar, entristir i em vaig sentir buit. En Víctor, un dels meus fills -sense cap mitomania pel mig-, em va dir: "I ara què, pare?". Vaig encongir-me d'espatlles i no vaig saber què dir-li. Deu ser molt fotut això de ser porter, i més del Barça. Celebres les alegries dels gols sol, les teves aturades són un costum, i les teves errades, blanc de totes les ires.